

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.003 van 4 september 2002
in de zaak A. 114.936/XIV-7873.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Indische nationaliteit, op 17 december 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 10 oktober 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het administratief dossier van de eerste verwerende partij en de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 24 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 juni 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Indische nationaliteit, is in België binnengekomen op 9 september 2001 en heeft zich op 26 september 2001 vluchteling verklaard.

1.2. Op 10 oktober 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 10 oktober 2001 tot weigering van verblijf is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaarde de Indische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kothav, district Baroda in de deelstaat Gujarat. Sinds 1997 zou u lid zijn van de groepering ‘Bajrang Dal’ en in die zin het hindoeïsme in uw dorp willen bevorderen. U zou andere hindoe's over hindoe-tradities en -religie verteld hebben en deelgenomen hebben aan verscheidene hindoe-festivals. In uw dorp, waar een meerderheid moslims woont, zouden al vaker schermutselingen hebben plaatsgevonden tussen moslims en hindoe's. Daarbij zou ook u geïnviseerd zijn, telkens door dezelfde drie moslims (A., M.B. en A. B.) Deze drie zouden al enkele keren gewassen van uw land hebben gestolen. Eind 2000 zou M. B. u valselyk beschuldigd hebben van provocatie en diefstal en diende tegen u klacht in, in de vorm van een ‘First Information Report’ (FIR). U zou gearresteerd zijn en drie dagen opgesloten zijn in het politiekantoor van Karjan (district Baroda). Met de persoonlijke garantie van een dorpsbewoner zou u drie dagen later

vrijgelaten zijn. Er zou een rechtszaak plaatsgevonden hebben waarbij tussen u en M. B. een compromis gesloten werd om in de toekomst gelijkaardige conflicten te vermijden. In 2001 was u aan het bidden bij de tempel in uw dorp tijdens het 'Navaratri'-festival. Opeens zou u door M. B., A. en A. B. aangevallen zijn. U kon ontsnappen maar die avond werden nog een 20-tal hindoe's aangevallen door enkele tientallen moslims. Later die avond zou u teruggegaan zijn naar de tempel en trommelde 20 á 30 andere hindoe's op om te beraadslagen over de aanval. U zou voorgesteld hebben om naar de politie te stappen maar de meerderheid van de aanwezigen ging daarmee niet akkoord. De volgende ochtend (zijnde eind juli 2001) zou u naar uw 'goeroe' R. A. vertrokken zijn in Mora, district Surat. U zou daar ongeveer 20 á 30 dagen verbleven hebben. Op een dag zouden uw zus C. en uw schoonbroer P. B. langsgekomen zijn om te vragen of u niet terug wou keren naar het dorp. U zou geweigerd hebben en besloot toen, zijnde eind augustus 2001, een tijdje bij uw schoonbroer in te trekken. U zou dan besloten hebben het land te verlaten en na 10 á 15 dagen, op 8 september 2001, trok u naar Bombay. U zou daar de volgende dag een vlucht genomen hebben naar Nederland en kwam daar op 9 september 2001 aan. Op 16 september 2001 zou u in België aangekomen zijn. U vroeg hier op 26 september 2001 asiel aan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw relaas op het Commissariaat-generaal op een aantal punten verschilt met dat op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u sinds 1997 lid bent van de hindoe-organisatie 'Bajrang Dal' en in die hoedanigheid het hindoeïsme in uw dorp promootte (CGVS, p. 2). U maakte tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken echter geen gewag van dit lidmaatschap. U verklaarde tevens op het Commissariaat-generaal eind 2000 na een valse beschuldiging te zijn gearresteerd en drie dagen te zijn opgesloten (CGVS, p. 5), terwijl u dit element niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is ten zeerste bevreemdend te noemen dat u dit niet deed aangezien uw arrestatie kaderde in een langdurig conflict met een en dezelfde persoon, M. B. Deze ongerijmdheden brengen de geloofwaardigheid van uw relaas in het gedrang.

Bovendien gaf u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal twee verschillende data voor de aanval op u door de drie moslims, tijdens het religieuze festival. Zo verklaarde u eerst dat de aanval plaatsgreep tijdens het 'Navaratri'-festival in november 2000 (CGVS, p. 6). Daarna echter verklaarde u dat de aanval reeds in 2001 gebeurde (CGVS, p. 10). Uit informatie ter beschikking van het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat dit festival ieder jaar in september-oktober gehouden wordt (bron: Lonely Planet India, 8th edition, 1999). Het is derhalve onmogelijk dat u tijdens het 'Navaratri'-festival van 2001 aangevallen werd, aangezien u verklaarde op het Commissariaat-generaal dat u direct na de aanval bent gevlucht en ongeveer anderhalve maand later, op 8 september 2001, het land heeft verlaten (CGVS, p. 8 en 10). Uit uw verklaring op het Commissariaat-generaal kan afgeleid worden dat deze aanval door de moslims dan in juli 2001 zou moeten hebben plaatsvonden. Deze datum is daarenboven strijdig met die gegeven tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en in uw verzoekschrift tot dringend beroep, namelijk november 2000 (DVZ, p. 14).

Tenslotte bevat uw relaas op het Commissariaat-generaal nog een aantal andere tegenstrijdigheden in vergelijking met dat op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal de dag na de aanval al naar uw 'goeroe' te zijn vertrokken en daar ongeveer een maand te hebben gelogeed (CGVS, p. 8), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat u drie weken na de aanval naar uw 'goeroe' ging en dat u daar ongeveer drie maanden verbleef (DVZ, p. 14). Bijgevolg kan geen verder geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

(...).".

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is bij gebrek aan een uiteenzetting van de feiten die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen aantonen; dat er evenwel geen noodzaak bestaat

hierover een uitspraak te doen aangezien het beroep, zoals hierna wordt uiteengezet, bij gebrek aan gegronde middelen dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

“Eerste middel : schending van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging van verzoeker schendt, doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoeker nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, gesteund is op vermeende tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen.

Dat uit de (het) verhoorverslag dd. 21.11.2001 blijkt dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal nooit werd geconfronteerd met zijn zogenaamde tegenstrijdige verklaringen.

Dat derhalve door verweerder de rechten van verdediging van verzoeker en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden werden, doordat verzoeker de mogelijkheid niet werd geboden de in de beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden te weerleggen en een eventuele plausibele verklaring voor deze tegenstrijdigheden naar voor te brengen. Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging van verzoeker schendt, doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoekster nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen.”;

3.1.2. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nooit werd geconfronteerd met zijn vermeende tegenstrijdigheden; dat, wat de vermeende schending van de rechten van verdediging betreft, opgemerkt moet worden dat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve procedure is; dat de Vreemdelingenwet niet verbiedt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, bij de beoordeling van de zaak, rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met die welke resulteren uit de verklaringen die de asielzoeker heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingen-zaken, de inhoud van die verklaringen vergelijkt met die welke op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden afgelegd, eventuele tegenstrijdigheden vaststelt, en daaruit de nodige gevolgtrekkingen afleidt; dat geen enkele bepaling voorschrijft dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielzoeker wijst op eventuele tegenstrijdigheden in diens verklaringen; dat het enkel vereist is dat de asielzoeker nuttig kan opkomen voor zijn belangen; dat in casu blijkt dat verzoeker werd verhoord op de Dienst Vreemdelingen-zaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat tijdens deze interviews hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, hij stukken kon voorleggen en hij zich kon laten bijstaan door een advocaat of een derde, dit alles in aanwezigheid van een tolk; dat bovendien in het

verzoekschrift kan vastgesteld worden dat verzoeker geen poging onderneemt om de “vermeende” tegenstrijdigheden te weerleggen, minstens te verklaren; dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding; dat na raadpleging van het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van zijn beslissing gebaseerd heeft op elementen aanwezig in het administratief dossier; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert :

“Tweede middel: schending van het artikel 1, par. A , al. 2 van Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verweerder in de bestreden beslissing het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze weigert de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen.

De definitie van de Vluchtelingenconventie van Genève luidt immers als volgt : ‘geldt als vluchteling: elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofd van bovenbedoelde vrees niet wil invoeren’.

Dat verweerder heeft nagelaten de feiten zelf waarop verzoeker zijn vrees voor vervolging en zijn vlucht uit Indië baseert, te toetsen aan de Vluchtelingenconventie. Dat verzoeker wegens zijn religieuze activiteiten problemen in India kende. Dat verzoeker geenszins de bescherming kan invoeren van de Indische autoriteiten.

Dat uit rapporten aangaande de mensenrechten in Gujarat blijkt (dat) de mensenrechten (meer specifiek de rechten van de minderheden) massaal geschonden worden (cf. ‘Rights violation common in Gujarat’, The Hindustan Times en ‘Distressing human rights situation in Gujarat’, People’s Union For Civil Liberties’, stuk 2).

Dat verweerder in de bestreden beslissing het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze weigert de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen.”;

3.2.2. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten de feiten zelf waarop hij zijn vrees voor vervolging en zijn vlucht uit India baseert te toetsen aan de Vluchtelingenconventie; dat verzoeker tevens verwijst naar een mensenrechtenrapport; dat artikel 1 van de Conventie van Genève geen directe werking heeft; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk is; dat de bestreden beslissing verwijst naar talrijke tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen; dat tevens verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde tijdens zijn asielrelaas in dringend beroep; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon vaststellen dat een aantal verklaringen niet overeenstemmen met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt; dat hierdoor geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas; dat verzoeker niet kan aantonen dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is; dat verzoeker ten slotte in zijn verzoekschrift een rapport aanhaalt, doch deze algemene

tekst op geen enkele wijze met relevante en concrete gegevens staat, zodat hij de in de bestreden beslissing gemaakte overwegingen niet weerlegt;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier september tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

A. BEIRLAEN.